

Mit vársz a Sz. E.-től?

Vagyis a Szegedi Egyetemről az elkövetkező esztendőben? — tettük fel alig leplezett izgatottsággal, majd hirtelen remegő terdekkel és hangon a nagy kérdést azon munkabéli társainknak, akik írásukkal, s (immár elismerhetjük: gyakran) jogos észrevételeikkel próbálták meg segíteni bokros tennivalóinkat. Most elsősorban arra kíváncsiak, hogy rábírnak megkérdezett külső munkatársainkat, hogy inkább humoros javaslataikkal árasztanak el bennünket. Természetesen a tréfálkozás igénye nem zárta és nem is zárhatja ki komoly problémák felvetését.

S hogy miért pont tőlük érdeklődtünk? Válaszként álljon itt két érv: a hallgatóktól, úgy is, mint olvasóinktól való tájékozódás meglehetősen hosszadalmas lenne. Nem titkolt célunk viszont éppen az, hogy eme ösztönös írással újévi ajándékként szolgáljunk kritikát érzékben ugyan, de bővelkedő lap-forgatóinknak. S miután többségük még jelenleg is felsőoktatási intézményeink „diszpolgára”, úgy gondoltuk, sokat tudunk tőlük várni az alábbi közölt válaszok.

Jámbor Ernő: — tegyen közzé az újság apróhirdetéseket vezessen statisztikát a diákok közönségéről és az ott elfogyasztott sör mennyiségéről (így garantáltan dolgoznak majd az újságírók) szorgalmazza koeudakált kollégiumok létrehozását, s folyamatosan tudósítson a szóba ejszakáiról tegyen közzé gyászjelentést a vizsgákon kirúgottakról, s adjon helyet a résztvevőkről megköszönésére közölje képregényekben az alapanyagok kivonatát...

Futó György: — közölje a lap a kocsmák nyitvatartását, s vezessen áttekinthető katalógust arról, mely üzletekben milyen sörfajták kaphatók.

Dezső László: — hogy a saját cikkeimből legalább a címet hagyják meg változatlanul a színes fejlethez valóban színes trásokat... csak azt írják meg, ami eszükbe jut minél kevesebb sajtóhibát indítson a lap férjvadászati spec. koll.-t a végzős hallgatók részére a disco-ban a sör helyett a Sz. E. hatása érvényesüljön...

Bátyi Zoltán: — Mivel szeretnénk némi betekintést kapni a szerkesztőség belső titkaiba, választ várunk a következő kérdésekre: milyen fizikai és lelki eszközökkel tudják kényszeríteni egyesek főszerkesztőnőnköt arra, hogy mindent nélkülöző mondat-törmelékeiket közölhető (vagy alig közölhető) formában megjelentesse milyen szellemi gyakorlatokkal tudja néhány külső-belső munkatárs tollát olyan fizikai csodára kényszeríteni, hogy

a Semmiből cikket, rosszabb esetben vitasorozatot faragjanak kinek jutott eszébe, hogy a hallgatóknak a Sz. E.-vel kapcsolatban egyáltalán véleménye van...

Tóth István: — a Sz. E. belső munkatársaitól azt várom, hogy alakuljanak át görkorsolyán száguldó, tréningruhás riportterekké fokozniuk kell ideológiai megalapozottságukat is, hogy a kétértelmű és a legnagyobb mértékben félreérthető kérdésekből általánosításokat tudjanak levonni írásaikban. E nélkül a lapban megjelenő cikkek szárazak és élvezhetetlenek lennének. közöljenek továbbra is — szokásukhoz híven — főként a város lakosságát érintő cikkeket...

Nagy Bandó András: — veszen fel a Sz. E. ehhez hasonló ötleteket: vizsgázás alóli felmentés annak, aki kétszer teljesíti az Edzett ifjúságról mozgalomban meghatározott futástávot... működjön közre abban, hogy a fiatal oktatók helyzete csak feleannyira legyen rózsás, mint az ifjú labdarúgóké harcoljon az újság azért, hogy a „lejáró” oktatók kéthetenként legalább egyszer valóban le is jöjjenek Szegedre... végezzen a lap felvilágosító munkát arról, hogy az egyetemisták adják át helyüket a közjárműveken az idősebbeknek, hiszen az egyetemen így is úgy is bérelt helyük van... s ha már megszölik őket, legalább ne tartsanak székfoglaló előadást... a bővebb kifejtés reményében: az Edzett ifjúságról mozgalom az idén egyre kevesebben értsék úgy — szeszől edzett gyomrú, menzakarjától edzett idegzetű magyar fiatal fejtsen ki „akna-propagáló” munkát azért, hogy ebben az évben is szeressék legalább annyira egymást az orvosjelöltek és joghallgatók, akárcsak az előző években szorgalmazza egy ideális kollégium létrehozásának lehetőségét, mely helyen olyan rend uralkodik, hogy a Duna Intercontinentál takarító brigádja is hozzájuk megy tanulmányútra továbbá jelenjen meg a lapban egy felhívás, miszerint az idei legyen a takarékosság éve — de ne a menzacosztal és a mosogatóvízzel takarékoskodjanak végzetül kívánom az elkövetkező esztendőre: a Sz. E. becsületkasztyájában gyűljön össze annyi pénz, hogy a dobozokat rablók veszélyeztessék (de, lehetőleg, mégse rabolja ki senki...)

A tanácsokat elolvastván, ezenel ígérjük, hogy a felvetett ötleteket házi illéseinken még részletesen megtárgyaljuk. Azt azonban már most leszögezhetjük, valóra váltásukhoz előreláthatóan pár száz év is „legendő”...

(—lay)

Hogy a...! Hogy az a...?

széd”, mert a „társaság úgy kívánja...”

Valahol azonban kellene egy határnak lennie...! Bár igaz, hogy a folyamat már az általános iskolában kezdődik, s itt az egyetemen csak folytatódik. S most kezdjük el önértékre, intelligenciára hivatkozni?! Valahogy restelleném! Valami... valami más kellene ide. De mi? Hogy az... hogy nem jut eszembe semmi!

DICSEKVÉS

— En Kazinczy-díjas káromkodó vagyok!...

Gondolatok a szendvicsről

Ülök a klub nagytermében, várom, hogy kezdődjék a műsor. A csinos kis műsorfüzetből választottam ki a mai programot, így hát be vagyok programozva. Rajtam kívül még legalább kétszázan ülnek szoronganak a helyiségben. Térdünk, vállunk összeér, ez is már egyfajta kapcsolat. Együtt vagyunk. Egy teremben. Aztán kezdődik — koncert, irodalmi összeállítás, tudományos előadás, tulajdonképpen mindegy. Végül, talán még szórakozom is. Körülnézek, ismerős túrkézek hasztalan. Meiletem egy okos tekintetű lány ül. A lába rossz (ezt már a bejövetelemlés észrevette), így nem akarom fölszedni, de azért szívesen megszólítanám: hogy tetszett a tegnapi esti előadás? igazán kezdhetnék már egyszerű pontosan! Jé, ezt az örült ki engedte szinpadra? le kéne hívni X-et, elég jól sikerült az a múltkorai találkozó; na, tessék, már megint egy játékos vetélkedő, csak tudnám, ki jár el ezekre?... — de nem szólított meg.

Valaki ott elől, a fényben, hosszan, unalmasan hülyeségeket beszél, kinosan feszengek, lopva rápillantok szomszédnőmre, figyelem az ő reakcióját. Ő is rápillant egy elégedetlenkedő mosolyt: ugyanaz a véleményünk. Ennyi volt az egész, tovább bámulunk előre, és megint magányosok vagyunk. Ha mondanék valamit, talán gyerekes közlékenységnek hatna, meg mi közünk is van egymáshoz.

Az előadás végén sietek a pulthoz, hogy minél előbb kapjak sört (hátha ez segít). A sorban hátrább megint meglátom a lányt: mégis még kéne szólítani, de zavarba jövök, és inkább egy fiút kezdek el bámulni. Egy kis presszóasztalnál ül társával, alszik. Nyála békésen csordogál pulóverére, talán mert szepet álmodik — arról, hogy ezentúl a klubban mindennap disco lesz díjmentesen, ingyen sörjegyekkel.

Olyan ez a klubprogram, mint egy szendvics. Gyorsan bekapja az ember, könnyen megemészti (nem fekszi meg a gyomrát), majd a futó csevegések során frappáns megállapítások salakjában széthint a többiek közt.

Befizetem a tagsági díjat, és ezzel jogot nyertem a belépésre. Vettem valamit, tehát el is fogyasztom, nyújtanak valamit, és én elfogadom; az alany és a tárgy feltételezik egymást, de a tárgy mindig én vagyok, mi vagyunk, és nem biztos, hogy ez rendjén van.

Úgy érzem magam, mintha színházba járnék; okos, tehetséges, jó megjelenésű emberek hivatalból biztosítják, hogy kellemesen töltszem időmet, de végeredményben semmi közöm nincs hozzájuk.

Több „kiscsoportos foglalkozás” (szép kifejezés!) kéne, a meglevőknek is gyér a tagsága (persze, hely sincs gyakran, az egyetlen nagyterem ilyenekre nem elég).

Miért nem hagyatkozunk a saját erőnkre, tehetségünkre is egy kicsit, hátha tudnánk valami értékeset adni egymásnak (elvégre nem lehet mindenki néptáncos vagy színjátész)?

Miért kevés a párbeszéd, a kérdés-felelet, a lehetőség a magunk születe közös élmények megszerzésére? Miért nem próbáljuk mi magunk alakítani ezeket a klubbeli összejöveteleket?

Kérdvágás a klubvezetés felé? — De hiszen ők mindent megtesznek, hogy az egyetemi költségvetés által biztosított összegből minél színvonalasabb műsorokat nyújtsanak.

Akkor hát „építő önkritika” a diákok felé? Hisz nekünk megvan a magunk különvéleménye, de ki törődik vele?

Két irányba vagdalkozom, az egyoldalúság igazságtalan lenne. Mozgékonyabbá, demokratikusabbá kéne tenni az egészet, ehhez azonban mindkét oldalról készség, elhatározás és cselekvés szükséges.

Így lehetne asztalszomszédomból, akitől sőt kérek a menzán, csoporttársamból, akivel együtt kínlódom a vizsgákon, a klubtagból, akivel sorbanállok a büfénél — társam

HELLER GÁBOR

Hü-morzszak

Vannak diákok, akik szerint oktatási rendszerünk jó — de igazán jónak akkor tartanak, ha használat előtt lerázhatják.

- Honnan jössz?
- A menzáról.
- És hova mész?
- Enni!

Intelem:

Terhes gondolataidat legjobb minél előbb elvetélni.

Az őszülő adjunktus éjjel védte meg doktori értekezését — a betörőktől, akik tévedésből éppen a több éve készülő nagy művet akarták elemelni...

Házirendből idézünk:

„Kizárást von maga után a viselkedés vagy magatartás tanúsítása.”

Hirdetés:

Atlagon felül csinosnak tartott egyetemista lány több diplomás (de legalább adjunktusi rangú) férjet keres. „En majd vezetem a háztartás (i alkalmazzott) jellegre a szüleim által vásárolt örökiaszba.

Van olyan oktatónk, akinek véleménye szerint:

— Magukhoz Nobel is csak azért járna előadásra, hogy katalógust tartson.

Két pályakezdő beszélget:

— Egészen elképráztattam a családomat.

— Hogyan?

— Szegény anyám mindig azt mondogatta egyetemi éveim alatt, hogy ha ilyen lusta és buta maradok, az életben nem tudok magamnak állást szerezni. S nézd meg, fél év alatt már hatot szereztem egymás után...

Szakértelem:

Egyetemista srác órabérben takarítást vállalt. A háziasszony eleinte segítőkész és türelmes volt vele. Amikor azonban azt látta, hogy a fiú „éppensékhogy legyezgeti” a szőnyegeket a porolon, rászólt:

— Fiatalember, nem tudnám valamivel erősebben verni?

— Tudnám, de akkor potzik — hangzott a kioktató válasz.

A szóragozott professzornak szemrehányást tesz a felesége:

— Láttam tegnap, hogy megcsókoltad az új titkárnődet.

A prof. rácsodálkozik:

— Azt mondom, új titkárnőm van?

Jogi eset:

— Fiatalkori tapasztalatlanság miatt húztak rám egy évet — panaszkodik a bűnöző.

— De hiszen maga legalább ötven éves — mered rá a cellatársa.

— A védőm viszont csak 25 volt!

—6—na

SZEGEDI Egyetem

A József Attila Tudományegyetem, a Szegedi Orvostudományi Egyetem és a Juhász Gyula Tanárképző Főiskola MSZMP bizottságainak lapja.

Feladás szerkesztő: Dr. Szabó Magdolna Szerkesztőség: 6720 Szeged Duzonics tér 12. Telefon: 12-110 Megjelenik: havonta kétszer Ára: 1 forint Előfizetési díj egy évre 17 forint

Terjesztik az intézmények KISZ- és szakszervezeti bizottságai Kiadja a Csonrad mezei Lapkiadó Vállalat, Szeged.

Magyar Tanácskötársaság útja 16. Postacím: 6740 Szeged Telefon: 12-633 Telex: 82-263.

Feladás kiadó: Kovács László igazgató Szegedi Nyomda 6720 Szeged Bajcsy-Zsilinszky u. 38. 1978. II. 23. — 815

Feladás vezető: Dobó József igazgató

